ГДЕ ЈЕ ХРИСТ У ДАНАШЊЕМ ХРИШЋАНСТВУ?

أين تعاليم المسيح في النصرانية ؟

<Српски– Serbian –صربي>

др. Лауренце Б. Бровн

الدكتور لورنس بي براون

Превод:

Александра Ђорђевић

Рецензија:

Фејзо Радончић

Љубица Јовановић

ترجمة:

ألکساندرى جورجيفيتس

مراجعة:

فيزو رادونتشيش

ليوبيتسا يوفانوفيتس

Где је Христ у данашњем хришћанству?

Верски учењаци одувек приписивали су начела хришћанске вере учењима Павла више него Исусовим учењима. Али колико год ја желео да започнем ту тему, мислим да је најбоље да претходно бацимо брзи поглед на Стари завет како би подржали ту тврдњу.

Стари завет проповеда да се Јаков рвао са Богом. Заправо, Стари завет бележи да се Јаков не само борио са Богом, него и да је Јаков надвладао (Генесис 32: 24-30). Имајте на уму да говоримо о малом мехуру протоплазме који се рве са Створитељем чији само Универзум има **240,000,000,000,000,000,000,000** миља у пречнику, који садржи више од милијарду галаксија од којих наша - Галаксија Млечног пута - је само једна (и уз то је још сићушна) и зар Јаков надвлађује? Жао ми је (што ово морам да кажем) али некоме је недостајало пар страна кодекса понашања када је писао тај пасус. Чињеница је међутим да нас тај пасус оставља у дилеми.

Ми морамо да - или ставимо под знак питања јеврејски концепт Бога или да прихватимо њихово објашњење да "Бог" у горњим стиховима не значи "Бог" већ да је то био анђео или човек (што у суштини значи да се Старом завету не може веровати).

Заправо, ова тешкоћа у текстовима је постала толико проблематична да су у скорашњим издањима

Библије покушали да то сакрију и променили су превод речи "Бог" у "човек". Оно што, међутим, не могу да промене је основни запис са којег је јеврејска Библија преведена - и у којем и даље стоји реч "Бог".

Непоузданост је сталан проблем у Старом завету, најистакнутији пример је неразликовање између Бога и Сатане! У 2. Самуеловој књизи 24:1 гласи:

„А Господ се опет разгневи на Израиља, и надражи Давида на њих говорећи: Хајде изброј Израиља и Југу.“

Међутим, И Дневници 21:1 тврди следеће:

„Али уста сотона на Израиља и наврати Давида да изброји Израиља.“

Ух, ко је онда то био? Бог или Сотона? Оба стиха описују исти историјски догађај, али један говори о Богу док други о Сатани. Постоји мала (ако не и тотална) разлика.

Хришћани би желели да верују да је Нови завет без таквих проблема, али су нажалост преварени. У ствари, постоји толико пуно контрадикторности да су поједини аутори посветили читаве књиге овој теми. На пример, у Матеју 2:14 и Луки 2:39 се разликује око тога да ли је Исусова породица побегла у Египат или Назарет. Матеј 6 : 9-13 и Лука 11 се разликују у терминима молитве "Оче наш". Матеја 11:13-14, 17:11-13 и Јован 1:21 се не слажу око тога да ли је Јован Крститељ био Илија.

Ствари се погоршавају кад уђемо у арену наводног распећа : Ко је носио крст- **Симон** (Лука 23: 26 , Матеја 27:32, Марко 15:21) или **Исус** (Јован 19:17)? Је ли Исус носио **црвену кабаницу** (Матеја 27:28) или **љубичасту** (Јован 19:2)? Јесу ли римски војници ставили **зуч** (Матеја 27:3) или **миро** (Марко 15:23) у његово вино? Да ли је Исус био разапет пре **трећег сата** (Марко 15:25) или после **шестог сата** (Јован 19:14-15)? Је ли Исус сишао **првог дана** (Лука 23:43) или **не** (Јован 20:17)? Јесу ли Исусове последње речи биле: **''Оче! У руке Твоје предајем дух свој.''** (Лука 23:43) Или су пак биле **''Сврши се''** (Јован 19:30)?

Ово су само неке од дугог списка библијских недоследности, а оне наглашавају потешкоће веровања у Нови завет као светог записа који мора да буде без иједне грешке.

Ипак, они који заиста верују у своје спасење са Новим заветом - хришћани су они који треба да одговоре на питање- Где је "Исус Христ" у данашњем хришћанству? Ово је крајње праведно питање. Са једне стране имамо веру названу по Исусу Христу, али са друге стране су начела хришћанства тј. Тројства у супротности са свиме ониме чему је Исус позивао.

Знам, знам - они од вас који не вичу "Јеретик!" скупљају дрва за паљење ломаче. Али чекајте. Спустите доле ваша моћна оружја и слушајте. Хришћани тврде да базирају своја учења на комбинацији Исусових и Павлових учења. Проблем је у томе што су та два учења

све осим комплементарна (допуњујућа). Заправо, они противрече једно другом.

Узмите неке примере: Исус је подучавао људе закону Старог завета, Павле га је негирао. Исус је проповедао ортодоксну јеврејску веру, а Павле мистерије вере. Исус је говорио о одговорности у вери; Павле је предложио оправдање вером. Исус је себе описао као етничког пророка; Павле га је дефинисао као универзалног.[1] Исус је учио молитве Богу, а Павле је поставио Исуса као посредника. Исус је проповедао Божију једноћу, док су теолози Павлове идеологије изградили Тројство.

Због ових разлога, многи учењаци сматрају Павла главним кварититељем апостолског хришћанства и Исусових учења. Многе ране хришћанске секте су имале овакав став, укључујући и секту која је постојала у 2. веку н.е. која је била позната под именом "адоптионистичка". Конкретно, сви они су сматрали Павла, једног од

[1] Исус Христ је био још један у дугом низу посланика који су били слати залуталим Израелићанима. Као што он то јасно потврђује: **Ја сам послат само к изгубљеним овцама дома Израиљевог.** (Матеја 15:24). Када је Исус послао апостоле на Божији пут, он их је саветовао: **На пут незнабожаца не идите, и у град самарјански не улазите. Него идите к изгубљеним овцама дома Израиљевог.** (Матеја 10:5-6) Током свог мисионартсва, никада није забележено да је Исус увео паганина (незнабошца) у монотеизам а заправо је забележено да је првобитно укорио паганина што је тражио његове услуге, упоређујући га са псом. (Матеј 15 : 22-28 и Марко 7: 25-30) Исус је био припадник јеврејског народа, његови сви ученици су били Јевреји и они су усмерили своје мисионарство ка Јеврејима. Човек се пита шта то представља нама, оној већини која је узела Исуса као свог "личног спаситеља" и која потиче од пагана, а не од" изгубљених оваца дома Израиљева " којима је Исус био послат.

најзначајнијих аутора нашег Новог завета - и сматрали су га јеретиком пре него апостолом.[2]

Лехман доприноси:

"Оно што Павле назива хришћанством је била чиста јерес која није могла бити базирана на јеврејској или есенској вери или на учењу рабина Исуса. Али, како каже Сцхонфиелд, Павлова јерес је постала темељ хришћанског православља а легитимна црква је била одбачена као јеретичка... Павле је урадио нешто што рабин Исус никада није и што је одбијао да уради. Он је упутио Божије обећање спасења паганима; укинуо је Мојсијев закон, и спречио је директан приступ Богу увођењем посредника."[3]

Барт Д. Ехрман, можда највећи меродавни научник текстуалног критицизма овог времена коментарише:

„Павлово мишљење није било универзално прихваћено или, могло би се тврдити, чак ни широко прихваћено... Што је још упечатљивије, Павлова сопствена писма указују да је у његовом времену било истакнутих, искрених и активних хришћанских вођа који су испољавали жестоко неслагање са њим по овом питању и сматрали су да су Павлови ставови корупција праве Христове поруке... Треба увек имати у виду да у свом писму Галаћанима Павле указује на то да је суочио Петра

[2] Ехрман, Барт Д. Нови завет: Историјски увод у ране хришћанске списе, 2004. Охфорд Университу Пресс, стр. 3

[3] Лехманн, Јоханнес, 1972. Рапорт о Исусу, превео Мицхаел Херон, Лондон: Соувенир Пресс, стр. 128, 134.

баш због таквих питања. (Гал. 2:11-14) Дакле он се није сложио чак ни са Исусовим најближим учеником Петром у тим учењима.“[4]

Коментаришући ставове неких раних Хришћана у псеудо-клементинској литератури, Ехрман је написао:

„Павле је оштетио истинску веру на основу његове кратке визије коју је без сумње погрешно протумачио. Стога је Павле непријатељ апостола, а не њихов надређени. Он излази из оквира вере, он је јеретик кога треба забранити а не апостол кога треба следити.“[5]

Други пак подижу Павла на ниво свеца. Џоел Кармикаел сигурно није један од таквих:

"Ми смо читавим Универзумом удаљени од Исуса. Ако је Исус дошао да **само испуни закон Посланика (пророка)**" (*Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним*"), ако је мислио да "**неће нестати ни најмање словце или једна титла из закона док се све не изврши**" - да је главна заповест била: **''Чуј Израиљу, Господ је Бог наш Господ једини''**... и да **''Нико није благ осим једног Бога.''**... шта ли би тек помислио о Павловом раду! Павлов тријумф је значио коначно уништење историјског

[4] Ехрнман, Барт Д. 2003, Изгубљена хришћанства, Охфорд Универзиту Пресс, стр. 97-98

[5] Ехрман, Барт Д. 2003. Изгубљена хришћанства. Охфорд Универзиту Пресс, стр. 184.

Исуса; он стиже до нас балсамован у хришћанству као мува у ћилибару.[6]

Др. Јоханес Веисс такође каже:

"Дакле вера у Христа онако како су је сматрале ране цркве и Павле је било нешто сасвим ново у поређењу са учењима Христа; то је била нова врста религије."[7]

Заиста нова врста религије. И стога се и поставља питање: Где се налази Христ у хришћанству? "Ако је хришћанство религија Исуса Христа, где су онда Закони Старог завета и строги монотеизам рабина Исуса и његовог ортодоксног јудаизма? Зашто хришћанство проповеда да је Исус Божији син када је Исус себе назвао "син човечији" 88 пута у Библији, а нити једном је назвао себе "Божијим сином"? Зашто хришћанство уводи исповедање свештеницима, и зашто се молитве упућују свецима, Марији и Исусу кад је Исус учио своје следбенике:

''Овако дакле молите се ви: Оче наш који си на небесима, да се свети име Твоје'' (Матеј, 6:9)

И ко је поставио папу? Наравно да није Исус. Тачно - могуће је да је назвао Петра каменом на којем би саградио своју цркву. (Матеј 16:18-19)

---

[6] Цармицхаел, Јоел, М.А. 1962. Исусова смрт. Хеw Yорк: Тхе Мацмиллан Цомпану, стр. 270.

[7] Wеисс, Јоханнес, 1909. Павле и Исус (превео свештеник Х.Ј. Цхаутор) Лондон анд Хеw Yорк; Харпер анд Бротхерс, стр. 130.

Међутим, само пет стихова касније назвао је Петра "сатаном" и "увредом". И немојмо заборавити да се овај "камен" три пута одрекао Исуса после његовог хапшења - што на лош начин сведочи о Петровој посвећености новој цркви.

Да ли је могуће да су хришћани од тада почели да негирају Исуса? Трансформишући Исусов строги монотеизам у Павлову теологију Тројства, замењујући рабинов (Исусов) Закон Старог завета Павловим "оправдањем вере", увођење веровања Исусовог страдања за грехе човечанства, уместо појединачне одговорности сваког човека за своје грехе, онако како је Исус и проповедао, затим одбацивање Исусове људске природе за Павлов концепт Исуса са божанским одликама- онда морамо да се запитамо на који тачно начин хришћанство следи проповедање његовог Посланика (пророка)?

Паралелно питање је одредити која религија заиста поштује Исусова изворна учења која и данас налазимо у Библији? Да видимо: Која религија поштује Исуса као пророка (посланика) и као човека? Која религија се придржава стриктног монотеизма, Божијих закона и концепта директне одговорности Богу? Која религија пориче посреднике између човека и Бога?

Ако сте на ова питања одговорили: "Ислам" били бисте у праву. Ми заиста налазимо учења да су Исуса Христа боље изражена кроз праксу у Исламу него у хришћанству.

Ово питање, међутим, не треба да буде закључак него увод.

Они који схвате да се њихова жеља за тражење истине повећала претходном дискусијом би требали да размотре ово питање озбиљно, да отворе свој ум и да онда... истраже даље!

Др. Лауренц Б. Бровн

Контакт: **BrovnL38@yahoo.com**

Аутор је следећих књига: „**Прва и последња заповест**“, „**Истинско сведочење**“, „**Осмо померање**“, и друго издање „**Прве и последње заповести**“ (друго издање, књига која је поново написана и подељена на „**Заблуда**“, и наставак под именом „**Упућен**“).